

SLUTNJE

IGO GRUDEN

*Žamet tvoje tople kože,
ki jo moja roka boža,
je mehák kot listi rože,
ko vonjiv jo mrak obkroža.*

*Vtonil v čudno sem omamo,
svet od nje je ves zastrt;
ko da sem te pustil samo,
mislim na jesen in smrt.*

*Ko prav vse bo pokošeno,
kaj takrát bo, draga, z nama?
Kot sva zdaj v življenju — eno,
v grobu bova sama, sama.*

ČLOVEK IN RASTLINA

O MIČURINU — VLAD. KERSNIK

Ko se je človek, takrat še na pol zver, naveličal potepati se po zemeljski krogli, je bil nenadoma privezan na rastline (Timirjazev je kot geslo svoji poljedelski razstavi l. 1896. v Nižnjem Novgorodu zapisal, »da je treba ljudi osvoboditi od oblasti zemlje,« ker človek ni vezan na zemljo, ampak na rastline. Na tej razstavi je dokazal, da more rastlina rasti v vodni raztopini elementov, ki so ji potrebni za hrano). Rastlinski list je tvornica vseh organskih substanc, t. j. človeške in živalske hrane. V zelenem rastlinskem listu se sončna svetloba in toplota spreminjata v škrob, sladkor, masti itd., v klorofilnem zrncu se sonce spreminja v kruh. Rastlina je sredstvo in produkt poljedelstva, je izvir zemske sile in življenja. Ko bodo kemiki doumeli ves ta, najbrže zelo preprosti proces, ki se že nekaj milijonov let odigrava v zelenih rastlinskih listih, bodo čez noč izginili fabriški dimniki, namesto premoga, koksa in bencina se bo po steklenih retortah pretakala čista sončna energija in poganjala motorje. Tedaj ni čudno, če je pisal Mičurin o rastlinah:

»Sveta misel mojega življenja je vedno bila želja, da bi se ljudje ustavljali pred rastlinami z istim interesom, prav tako s pridržanim dihom, kakor se ustavljajo pred novo lokomotivo, pred izpopolnjenim traktorjem, še neizdelanim kombajnom, še nepoznanim samoletom ali pred drzno mašinsko konstrukcijo.«

Mičurin: »Rezultati šestdesetletnega dela« Selhoz-giz, Moskva 1936.

Človek se je po dolgih tisočletjih nemirnega potepanja naselil tam, kjer so bile rastline ali pa kjer jih je mogel zasaditi, da so mu dajale plod